

Dogodki iz svetniškega življenja.



Sv. Izidor (4. aprila) je bil nadškof v Sevili na Španskem. V istem mestu je bil pred njim za nadškofa njegov brat, sv. Leander. Pri tem bratu je mali Izidor pričel svoje šolanje. Pa v začetku mu učenje ni šlo nič kaj izpod rok; moral je biti celó večkrat kaznovan. Šola se mu je tako zelo ogrenila, da je ubežal. Pa zopet se je povrnil in je potlej izvrstno napredoval. Pravijo, da ga je izpreobrnili tale dogodek.

Nekega dne pride ubežni učenček k staremu vodnjaku in ogleduje, kako je vrv razoral in razglodala staro vreteno, in da je bil kamen, na katerega je voda kapala, že globoko izvotljen. Dečku se to kaj čudno zdi. Pojasnila mu je to zagonetko neka žena, ki je tedaj prišla po vode, rekoč: „Vrv je napravila na lesenem vretenu tako globoke brazde, ker se že dolgo vrsto let na njem navija in razvija; votlino v kamen pa je napravila voda, ki kaplja nanj, odkar zajemljejo iz tega vodnjaka.“ Ubegli Izidorček se zamisli ter reče samsebi: „Ako je mehka vrv v teku dolgih let mogla napraviti tako globoke zareze na vretenu, in če je voda le s kapanjem mogla izvotliti trdi kamen, zakaj bi si pa moja glava ne mogla pridobiti potrebne učenosti, ako se resno poprimem učenja.“

Vrnil se je in je z vztrajno pridnostjo tako napredoval v učenosti, da ga je sv. Cerkev radi njegovih učenih spisov prištela najbolj čislanim možem, cerkvenim učnikom.

Vzpodbudno je bilo vse njegovo življenje, a prav posebno je hotel izkoristiti še svoje zadnje trenutke na zemlji. Ko začuti, da se mu bliža poslednja ura, se da še enkrat privedi v cerkev ter zbrani množici z ganljivimi besedami podeli svoje zadnje nauke in svoj višjepastirski blagoslov. Da se obleči v izpokorno obleko in na glavo si ukaže potresti pepela, s povzdignjenimi rokami in, kolikor more, glasno moli za od-

puščenje grehov, prejme zakramente umirajočih in se poslovi od ljubljenih ovčic. — Tri dni potem umrje l. 636.

* * *

Sv. Helena, mati cesarja Konstantina Velikega, ki je srečno premagal vse svoje nasprotnike ter sam zavladal v mogočnem rimskem cesarstvu, je nekako načelnica, onih vladarskih svetnic, katerih sveta imena se bleste v cerkveni zgodovini. S pomočjo svojega kristjanom prijaznega sina je silno veliko storila za povzdigo zunanje službe božje. Njeno najslavnejšo delo je pa to-le.



15. aprila

Konstantin je bil tudi gospodar Svete dežele. Sam je nameraval obiskati one posvečene kraje, kjer se je izvršilo zveličanje človeštva, ter želel, da bi prejel sv. krst v Jordanu. Ker pa se mu niso izpolnile te želje, je tembolj podpiral svojo blago mater, da je v njegovem imenu dopolnila za sv. Cerkev tako pomembno nalogo.

Težavna je bila dolga pot za priletno vdovo; a ni se ustrašila truda. Ko dospe v Jeruzalem, prosi tamošnje kristjane, naj ji pokažejo Kristusov grob. Toda žalostno ji potožijo, da je že preteklo skoro dvesto let, kar je ukazal cesar Hadrijan božji grob in ves oni kraj zasuti s prstjo in kamenjem ter tam postaviti mališko podobo. V cesarjevem imenu ukaže takoj odstraniti malika pa tudi razkopati in odstraniti vso podlogo, kjer je stala mališka podoba. Pa kako dragocen zaklad se odkrije ob tem kopanju! Najprej se prikaže Jezusov grob. O kako se ga razveseli vsa krščanska družba! Zdaj je čimdalje večja nada, da se najde še križ Jezusov, ki pač ne more biti daleč od njegovega groba. Delavci pridno kopljejo in raziskujejo dalje — kar zadenejo ob zasut vodnjak, kakoršnih je v Palestini veliko za kapnico in dežnico. Kopljejo globočje — in glej, prikaže se jim križ, potlej še eden in še tretji; eden izmed delavcev zagleda tudi napis, ki je bil odpadel od Jezusovega križa; najdejo se tudi žebli.

To jim je zagotovilo, da imajo pred seboj neprecenljivi zaklad, ono presveto drevo, na katerem

je umrl naš Gospod za zveličanje sveta! Toda kateri izmed treh je Jezusov križ? Kdo bi mogel to povedati? To more razkriti le božje razodetje iz nebes. Torej treba moliti. In goreča molitev ni bila zastonj, Pobožnemu škofu Jeruzalemskemu, Makariju, se vzbudi hipoma misel: bolna oseba naj se dotakne vseh treh križev; Kristus bo sam razodel, kateri je njegov križ. In glejte čudo, ko se dotikuje bolnica razbojnikovih križev, ne čuti nikakršnega olajšanja; a ko se dotakne Kristusovega križa, hipoma ozdravi! Oj, s koliko radostjo in spoštljivostjo so zdaj poljubljali Gospodov križ — sv. Helena, Makarij in navzoči verniki! — En del sv. križa je poslala svojemu sinu, ki je dal v Rimu zidati lepo cerkev v čast sv. križu, drugi večji del pa je dala okovati s srebrom in shraniti v novi cerkvi, ki jo je dala tam sezidati in je tako velika, da pokriva ves oni častitljivi prostor, kjer je Jezus umrl in bil položen v grob, ter se sme prištevati najlepšim cerkvam na svetu. Tudi še na drugih krajih je pozidala lepe cerkve. Umrta je v visoki starosti l. 328.

* * *



Sv. Katarina Sijenska se zato tako imenuje, ker je bila rojena v Sijeni na Laškem. Živela je le 33 let, a v tej kratki dobi si je pridobila toliko zaslug, kakor malokatera druga svetnica. V nedolžnosti je preživela svoja otroška leta in že v osmem letu se je popolnoma darovala in posvetila svojemu Zveličarju. Pozneje je stopila v dominikanski red in živela v veliki popolnosti. A ni le skrbela za svoje posvečenje, marveč se je odlikovala tudi z nenavadno veliko ljubeznijo do bližnjika; bila je pravi angel tolažbe in postrežbe. Neki bolnici, ki je imela tako studno rakovo bolezen, da ni mogel nihče ostati pri njej, je stregla z junaško potrpežljivostjo. Pa mesto hvaležnosti jo je nesrečna bolnica še prav grdo obrekovala, da so ji celo njene sestre jele očitati. To je pa bilo za svetnico že tako hudo, da potoži v molitvi svojemu Gospodu.

Tedaj se ji prikaže Jezus z dvema vencema: enim zlatim in enim trnjevim, ter ji veli, naj si izbere enega — katerega hoče. Katarina seže po trnjevem ter si ga sama tako potisne na glavo, da občuti hude bolečine. Obrekovalka prekliče svoje ostudne laži. Katarina je prejela od Boga še druge izredne milosti: dar prerokovanja, nenavadno jasno spoznanje verskih resnic, Jezusove rane itd. Celo papežu so bili koristni njeni nasveti. Umrla je l. 1380.



Na poti.

Krstili so jo: Angela — in jo tudi tako zovejo. Mala je še ta Angela, mala — pa vendar je že za rabo, dasi ne šteje še pet let.

Lep pomladni dan je bil. Vreme kakor nalašč za izprehod. Pomislila sem, da mi je zmanjkalo pisemskih papirjev, dasi ni dolgo temu, ko sem jih bila kupila. A kaj? Sestra učiteljue v gorah, dolgčas ji je, ako ji ne popišem vsaj po dve poli vaških novic na teden. Druga je v mestu. Želi tudi kaj zvedeti. In doma? Oj, doma komaj čakajo mojega lista; ta teden ga še ni bilo. Meni pa je primanjalo papirja. Šla sem torej v polure oddaljeno prodajalnico. Bil je zame lep izprehod obenem.

Nakupim. Tudi malo rožičev za sosedovo deco. Že sem hotela, da odidem — kar priteče mala Angela v prodajalnico.

„Dobel dan!“

„Bog daj!“ — odvrne zgovorna prodajalka in pristavi: „No, Angelica, kaj pa boš ti?“

„Ne vem.“

„Oj, ne veš — kako to? — Pa, daj, pokaži, koliko imaš!“

Dekletce pomoli prtič, z velikim vozlom na voglu. Domislila sem se gordijskega vozla in Aleksandra